

Sygn. akt *XVII AmT 68/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący	<i>Sędzia SO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 7 lutego 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania *P. Ż.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej*

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania *P. Ż.* od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 29 grudnia 2017 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od *P. Ż.* na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmT 68/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. Nr (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907, dalej Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062, dalej ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na *P. Ż.* prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) (powód) w związku z udzieleniem niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2015 nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 6000 zł, płatną do budżetu państwa za przekazanie przez powoda niepełnych danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj., przekazanie Prezesowi UKE danych, według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r., z pominięciem 660 punktów adresowych enumeratywnie wymienionych w załączonej do decyzji (...) Nr (...).

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie.

Przedmiotowej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.:

- art. 210 ust. 2 Pt w związku z art. 209 ust. 1a Pt polegającej na niewłaściwej ocenie zakresu naruszenia prawa przy ustalaniu wysokości nałożonej kary za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych w art. 29 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych za rok 2015;

- art. 189f ust. 1 k.p.a. polegające na ustaleniu, że naruszenie przepisów w niniejszej sprawie nie spełnia wymogów znikomej szkodliwości czynu i nałożenia kary.

Powód wniósł o:

I. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia kary i pouczenie strony,

ewentualnie:

II. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie nałożonej na powoda kary

III. względnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W każdym zaś przypadku powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zwrotu opłaty sądowej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 7 lutego 2020 r. pełnomocnik powoda Wskazał, że ostatecznie przekazał Prezesowi UKE wymagane informacje. Nie naruszył prawa w sposób rażący, a kara nałożona na niego jest nieproporcjonalną do wagi naruszenia. Ponadto podtrzymał wniosek o dopuszczenie dowodu z wydruku CEIDG oraz pisma powoda do UKE z 15 listopada 2017 r. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości ewentualnie o odstąpienie od wymierzenia kary.

Na pytanie Przewodniczącego oświadczył, że nie kwestionuje, że miał miejsce delikt opisany w decyzji, jednakże co do zasadności wymierzenia kary i jej wysokości podtrzymał stanowisko z odwołania.

Pełnomocnik pozwanego wskazał, że nie ma potrzeby przeprowadzenia dowodu z dokumentów załączonych do odwołania, bo dotyczą one faktów bezspornych. Wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na swoją rzecz. Podtrzymał wnioski i argumenty dotychczas przedstawione. Wskazał, że powód dopuścił się naruszenia w sposób rażący. Nie dochował obowiązku sprawozdawczego, a szkodliwość jego czynu nie była znikoma. Nie podał 1/3 danych, które miał przekazać. Co do zastosowania art. 209 ust. 1a Pt powołał się na orzeczenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o sygn. XVII AmT 30/18.

Sąd postanowił pominąć dowody wskazane w odwołaniu (CEIDG powoda oraz pismo powoda z 15 listopada 2017 r.) na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż zgłoszono je dla wykazania faktów bezspornych.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Zawiadomieniem z dnia 16 października 2017 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z udzieleniem niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2015. Na powodzie, jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, spoczywał ustawowy obowiązek przekazania Prezesowi UKE, w terminie do 31 marca 2016 r., informacji o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. W ustawowym terminie powód przekazał te informacje za pośrednictwem (...). Jednak Prezes Urzędu powziąwszy wątpliwości co kompletności otrzymanego raportu zwrócił się do powoda o podanie według stanu na 31 grudnia 2015 r., które punkty adresowe wymienione w wysłanej powodowi

na nośniku elektronicznym tabeli (płyce CD-R) zostały objęte zasięgiem jego sieci (pismo pozwanego do powoda z dnia 10 kwietnia 2017 r. z nieponumerowanych akt administracyjnych). W odpowiedzi na to wezwanie powód przy piśmie z dnia 26 kwietnia 2016 r. przesłał pozwanemu wymagane informacje (pismo w aktach administracyjnych). Po dokonaniu porównania danych zaraportowanych przez powoda do (...) ustawowym w terminie do 31 marca 2016 r. z danymi nadesłanymi przy jego piśmie z dnia 26 kwietnia 2017 r. Prezes UKE stwierdził, że w ustawowym terminie powód nie przesłał do (...) danych o 660 posiadanych na dzień 31 grudnia 2015 r. punktach adresowych. Dane były więc niepełne co okazało się bezsporne w sprawie.

Przychód powoda w 2016 r. wyniósł (...) zł (vide pismo z dnia 15 listopada 2017 r. wraz z załącznikiem w aktach administracyjnych).

Sąd zważył co następuje.

Na rozprawie powód oświadczył, że popełnił delikt opisany w zaskarżonej decyzji, to jest nie przekazał pozwanemu w terminie do 31 marca 2016 r. kompletnych danych wskazujących na posiadanie infrastruktury telekomunikacyjnej z możliwością świadczenia usług telekomunikacyjnych według stanu na 31 grudnia 2015 r. Bezsporne okazało się bowiem, że w ustawowym terminie określonym w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist powód przesłał do systemu (...) dane o posiadanych 1279 punktach adresowych pomijając 660 punktów (informacja objęta obowiązkiem sprawozdawczym z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist powinna dotyczyć 1854 punktów). W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. W konsekwencji do rozstrzygnięcia pozostały kwestie: zasadności nałożenia na powoda kary pieniężnej określonej w art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. z 2017 r., poz. 1907) w kontekście zarzutu naruszenia przez pozwanego art. 189f § 1 kpa oraz, w przypadku niepotwierdzenia się tego zarzutu, zasadności ustalenia wysokości tej kary w świetle zarzutu naruszenia art. 210 ust. 2 w związku z art. 209 ust. 1a PT.

Według unormowania art. 209 ust. 1a PT podmiot prawa może zostać ukarany karą pieniężną także w wypadku, gdy zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Z przywołanego przepisu wynika, że nawet w przypadku zaprzestania naruszania prawa lub naprawienia wyrządzonej deliktem szkody Prezes UKE ma prawo nałożyć na sprawcę karę pieniężną pod warunkiem spełnienia się choćby jednej z przesłanek, do których w analizowanym przepisie zaliczono: czas trwania naruszenia, zakres naruszenia lub skutki naruszenia. W zakresie hipotezy ww. przepis PT wyłącza jako *lex specialis* stosowanie bardziej ogólnego unormowania zawartego w art. 189f § 1 pkt 1 kpa, który stanowi, że organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Z tego powodu Prezes URE był uprawniony do zbadania przesłanek określonych w art. 209 ust. 1a PT pod kątem istnienia podstawy faktycznej do nałożenia na powoda kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 pkt 1 PT.

W ocenie Sądu pozwany Prezes Urzędu prawidłowo przyjął, że postępowanie powoda wyczerpało przesłanki zakresu i skutku stwierdzonego w decyzji naruszenia przez powoda obowiązku wymienionego w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Zakres naruszenia obowiązku był w rzeczy samej duży, ponieważ powód nie przekazał do systemu (...) danych o 660 punktach adresowych z pośród posiadanych 1854 punktów. Stwierdzone naruszenie dotyczyło więc aż ok. 1/3 danych objętych obowiązkiem sprawozdawczym. Należy zgodzić się z Prezesem UKE, że postępowanie powoda skutkowało dezinformacją organu regulacyjnego, co było istotne, ponieważ pozwany jest uprawniony do udzielania przedsiębiorcom telekomunikacyjnym pomocy publicznej w postaci wsparcia finansowego na obszarach zidentyfikowanych jako tzw. „białe plamy”, to jest na obszarach pozbawionych sieci telekomunikacyjnej. Nieprzekazanie przez powoda znacznej części danych i spowodowana tym dezinformacja mogła być zatem przyczyną udzielenia przedsiębiorcy(om) telekomunikacyjnemu(y) nieuzasadnionej pomocy publicznej w ramach wsparcia rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Niezależnie od powyższych rozważań Sąd uznał, że w sprawie zachodzi również przesłanka długiego czasu trwania naruszania przez powoda obowiązku sprawozdawczego, gdyż miało ono miejsce w okresie od upływu z dniem 31 marca

2016 r. ustawowego terminu na wywiązanie się z tego obowiązku - do dnia 26 kwietnia 2017 r., w którym powód przekazał wymagane informacje na płycie DVD-R.

Z przedstawionych powodów, wobec ziszczenia się wszystkich trzech przesłanek, z których każda samodzielnie dawała podstawę faktyczną do finansowego ukarania powoda w oparciu o przepis art. 209 ust. 1a PT, niezasadny okazał zarzut odwołującego się nieodstąpienia przez pozwanego od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa.

Nietrafny okazał się również zarzut nałożenia na powoda nieproporcjonalnie wysokiej kary pieniężnej. Wymierzając ją Prezes UKE prawidłowo uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 210 PT wpływające na jej wysokość. W myśl tego przepisu maksymalna kara pieniężna nie może przekroczyć 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, a ponadto powinna ona uwzględniać zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sankcja finansowa w kwocie 6 000 zł, przy uwzględnieniu przychodu powoda za 2016 r. wynoszącego (...) zł, stanowi (...) kary maksymalnej i jednocześnie nie przekracza jego możliwości finansowych.

Zakres naruszenia trzeba zakwalifikować jako duży, co już zostało wyjaśnione w wywodzie Sądu. Pozwany uwzględnił w decyzji jako okoliczność łagodzącą dotychczasową działalność powoda zgodną z prawem telekomunikacyjnym i ustawą o wruist. Tak więc kara jest adekwatna do popełnionego czynu, a sankcja niższa nie byłaby dla powoda odczuwalna i nie spełniłaby przypisanych jej funkcji: represyjnej, prewencyjnej i edukacyjnej.

W tym stanie rzeczy odwołanie podlegało oddaleniu jako bezzasadne na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 kpc.

O kosztach procesu, które ograniczyły się do wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 oraz art. 99 kpc i § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2018 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Sędzia SO Andrzej Turliński